

Bedankt voor je ogen

1978 - 1979 en 1983 - 1985

“Ik heb in 1978 en 1979 in Clematis en van 1983 - 1985 op Klimop gewoond en ik heb deze tijden zeker niet als traumatisch of vervelend ervaren. Er was immers rust in de tent. De eerste periode ben ik op 10-jarige leeftijd door mijn moeder en via maatschappelijk werk geplaatst vanwege de verslechterende gezinsproblematiek. Dit werd mede veroorzaakt door het overlijden van mijn vader toen ik 7 jaar was. Ik kon daar maar niet goed mee omgaan. Mijn god, wat was ik pissig.

De tweede keer ben ik uit eigen beweging terug gegaan. Ik had, naar mijn mening, een trap onder m'n reet nodig en mijn moeder kon me die in die tijd niet geven.

Een schitterende en lieve moeder, die pas begin jaren 90 de diagnose schizofrenie kreeg. Ik ging niet meer naar school, bleef steeds langer en later van huis weg en opvang en begeleiding waren ver te zoeken.

Weer kind zijn

Met enige regelmaat denk ik dan ook aan deze periodes en mensen in het jeugdorp terug en die zijn over het algemeen louter positief te noemen. De dagelijkse routine en regelmaat deden mij goed, waarbij ik weer tot rust kwam en weer kind kon zijn. Even geen zorgen meer over problemen, waar kinderen op die leeftijd helemaal niet mee in aanraking dienen te komen. Ik ging gewoon weer dagelijks naar school, voetbalde bij FC De Glind, ging zomers zwemmen, op vrijdagavond en zondagmiddag naar de Soos, 's winters schaatsen op de plaatselijke ijsbaan, enz.

Afscheidsfeestje

Er zitten nog wel wat verhalen uit die tijd in mijn hoofd. Eén daarvan is het beruchte verhaal dat ik na afloop van mijn afscheidsfeestje in 1985 al vriend met mijn vriendinnetje achter de kerk betrapte werd. Ineens scheen er een zaklantaarn op m'n blote kont en kwam er van Dina de hilarische uitspraak: “Ik begrijp dat het lekker is, maar broeken omhoog!” Een uitspraak en gebeurtenis, die via de dorps-tamtam snel was doorgegeven en de volgende dag bij iedereen bekend was.

Tja, love and shit happens all at the same time?!

Juffrouw De Graaf

Voor juffrouw De Graaf van de Donnerschool heb ik nog steeds het diepste respect en naar mijn mening verdient ze een standbeeld! Juffrouw De Graaf was een zeer sociaal bewogen, gelovig en lief mens, die er elke dag het zelfde uitzag, zonder dat het saai was.

Dit was in mijn ogen dan ook meteen de kracht van het dorp, want alles was elke dag het zelfde, routine, het oh zo belangrijke fundament voor opgroeiende kinderen. Juf De Graaf had een kort, ietwat krullend kapsel, altijd een blouse en korte rok tot aan de knieën en een tikkeltje te grote evangelische bril op. Met achter de brillenglazen twee felle, lieve en rechtvaardige ogen die 's ochtends, als je op school kwam, je dag al goed maakten.

In zeer korte tijd had ik mij als vertrouweling bij Juffrouw de Graaf gepromoveerd. Ik mocht briefjes brengen naar een leraar op de Besselaarschool. Zijn naam weet ik niet meer en tot op de dag van vandaag weet ik ook de inhoud van de briefjes niet. Nooit is het ook maar een seconde bij mij opgekomen om de inhoud van deze briefjes te lezen. En al had ik dat gedaan, dan had ik de inhoud nu niet prijs gegeven en met me meegenomen tot in het graf.

Elke keer als wij een taak in rekenen, lezen of schrijven goed hadden volbracht, kregen we een klein stickertje in onze schriften. En bij een bepaald aantal, mochten we met 3 à 4 man mee voor een dagje uit.

Eén moment dat mij voor de rest van mijn leven bijstaat, was de dag dat Juffrouw De Graaf terug kwam van een begrafenis van een nog zeer jonge bewoonster van het dorp. Zij vertelde die middag voor de klas, duidelijk zeer geëmotioneerd, hoe de begrafenis die ochtend verlopen was. Ik voelde me toen ontzettend naar worden, kreeg het warm en kon met geen mogelijkheid in de wereld van haar wegstijgen. Waar ik normaal de klas uit stoof als de schoolbel ging en mijn schaduw op de stoel achterliet, bleef ik dit keer zitten en verliet als laatste de klas. Zoals altijd stond Juffrouw De Graaf bij de deuropening om de kinderen een prettige dag toe te wensen. Ze pakte toen met haar twee warme handen mijn gezicht, keek me indringend maar niet bedreigend aan en sprak toen de voor mij legendarische woorden: “bedankt voor je ogen”. Vandaag de dag, met mijn 46 jaar, weet ik wat zij toen bedoelde.

Schitterende mensen

Dezelfde warme herinneringen heb ik o.a. aan schitterende mensen als een dominee Jellema en meneer Vrieswijk van de kinderboerderij. Betonnen pijlers waarop het dorp gebouwd was en die het drijfzand waarin wij als jonge kinderen leefden, veranderen in een ijzersterk fundament. Zodat wij in alle rust en geborgenheid konden opgroeien tot de mooie mensen die we vandaag de dag zijn. Mede door het fantastische werk van deze mensen die in het jeugdorp werkten, zijn veel van mijn medebewoners zeer goed terecht gekomen. De één natuurlijk wat beter dan de ander en heel af en toe bereikt mij het nieuws dat een bewoner vanuit die tijd het toch niet gered heeft.

Maar deze mensen leven voor altijd in mijn gedachten voort en zullen nooit, maar dan ook nooit meer vergeten worden. Ik ben dankbaar voor elke dag die ik met jullie heb mogen mee maken.

Ikzelf ben, mede door mijn periode in Jeugdorp De Glind, uitgegroeid tot een stabiele, zelfverzekerde en sociale jonge man van 46 jaar, die zo'n beetje de hele wereld heeft rond gereisd en heb mogen wonen, leven, werken en reizen in landen en plaatsen zoals Hawaii, Fiji, Maldiven, Mozambique, Sri Lanka, Tanzania, Australië, Dubai, Kenia enz. De travelbug heb ik nog steeds en krijgt zeker een vervolg. Datgene wat ik heel graag doe en waar ik gelukkig in ben.

I wish you all the best in both worlds.

Jeppe Westerhof